

det, at man — forudsat, at det kunde ske — gav en Bestemmelse om, at Kommunerne selv skulde betale for Kontrollen, var det jo meget let; men jeg tror egentlig ikke, at det store Flertal i dette Ting vilde finde dette tilstrækkeligt. Naar Kommunerne overhovedet bestemte, at de ikke vilde have disse Biprodukter af Svinene, vilde Kontrollen vel heller ikke koste synderlig. Men i øvrigt følger det af sig selv, at naar Kommunerne selv ere Herre over Sundhedsvedtægterne, maa det ogsaa være deres Sag at træffe Bestemmelse saavel om, paa hvilke Betingelser de ville tilstede Kødets Indbringelse fra Landet, som om, hvem der skal betale Udgiften. Der er og bliver ikke nogen anden Vej at gaa end den at komme til ny Lovbestemmelser. I Anledning af min Bemærkning om de Forandringer, som set fra et Købstadstandpunkt formentlig skulde kunne stilles til Kontrollen, udtalte den ærede Ordfører, at man ude paa Landet ikke vilde gøre sig skyldig i Bedrageri, og henviste til Landbrugernes egen Interesse i at producere de fineste Varer af Hensyn til Udlandet. Der er nu ingen Grund til at tale i saa stærke Udtryk derom. Jeg har ikke villet sigte Landbrugerne for at være særlig tilbøjelige til Bedragerier, men jeg vil paa den anden Side gøre opmærksom paa, at jeg slet ikke har haft at gøre med Landbrugernes Forhold til Udlandet og de Interesser, de der have. Jeg har kun at gøre med Landbrugets Forhold til Købstæderne, og det, som jeg der fremhævede og atter nu vil fremhæve, det er, at hvis man her indskrænker Købstædernes Myndighed — og meget muligt er det, at der, som den ærede Ordfører sagde, kan foreligge Misbrug af denne Myndighed — kunne Købstæderne paa den anden Side være berettigede til at forlange, at Lovgivningsmagten ordner Kontrollen saaledes, at den for den maa synes at være betryggende, saaledes at de fornuftige i Købstæderne ville sige: efter den Kontrol, der nu foreligger, kunne vi fornuftigvis ikke have noget at indvende imod, at Produkterne indføres.

Bluhme: Maa jeg lige over for den ærede Justitsminister gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Køge (Alberti) jo var fuldstændig enig med mig i, at det var Kommunen selv, der burde betale Omkostningerne, og han er jo Skatteyder her i Byen og kan have en Mening ogsaa om Stemningen i saa Henseende; men der er selvfølgelig ikke det mindste i Vejen for, at Ministeren siger: naar Kommunen vil lægge

slige Hindringer i Vejen for den fri Om sætning, skal den bære Udgiften dertil til Fordel for selve Befolkningen. I øvrigt tillader jeg mig at tro, at det er stridende mod Loven, og jeg fastholder, at Jordbrugerne have Ret til efter den bestaaende gamle Lovgivning at sælge deres Produkter paa Torvet i Byerne. Der eksisterer en Berettigelse dertil for Jordbrugerne, som ingen Sundhedsvedtægt kan omkaste, og som vedbliver at eksistere, indtil den frtages dem ved Lov.

Justitsministeren (Rump): Jeg vil ikke indlade mig paa en ørkesløs juridisk Diskussion med det ærede Medlem. Jeg vil kun sige, at naar det ærede Medlem mener, at jeg kunde hindre, at Kommunen her tager Betaling for dette Tilsyn, saa er det fuldstændig umuligt. Naar Bestemmelsen først en Gang findes i en Sundhedsvedtægt, kan Justitsministeriet ikke forandre en eneste Tøddel deri. Nej! de, der kunne forandre den, det er Kommunerne, de kunne sige: nu ville vi bede Justitsministeren om at faa denne Bestemmelse forandret, og siger han nej, og de ville gøre det alligevel, saa kunne de hæve deres Sundhedsvedtægt, hvis de finde deres Regning derved, men jeg kan ikke skride ind imod de Gebyrer, som i Henhold til de bestaaende Sundhedsvedtægter affordres Producenterne.

Ordføreren (Bush): Den ærede Minister mente, at jeg behøvede ikke at bruge saa stærke Udtryk om vor Villighed paa Landet til at have gode Varer, thi det, der her var Tale om, var Forholdet til Købstæderne. Jeg maa dog minde den ærede Justitsminister om, hvad det er, vi forhandle. Vi forhandle om Indførelse af Dele af Kreaturer, som slagtes til at føre ud, nemlig Affaldsprodukterne ved Slagterierne, fra de Svin, der slagtes og føres ud af Landet. Der siger jeg, at vi have den største Interesse i, at det er saa udmærkede Ting som muligt, og det er det, der moralsk i alt Fald berettiger os til at føle os brøstholdne, naar Dele af de Kreaturer, som vi slagte til Udførsel, og som kunne føres til England og der betales med højeste Pris, ikke kunne indføres til Kjøbenhavn. Derfor kom jeg til at omtale vor Omhu for vore Produkter, som udføres til Udlandet, og derfor maa den ærede Minister virkelig forlade mig, at jeg ikke kunde andet end komme ind paa disse Forhold efter den ærede Ministers Udtalelse. Derimod er jeg enig med den ærede Minister i — det er